

Spor zbog prisvajanja zemlje

(Povod pisanju ovog dokumenta) je ovo:

Hafija, kći Omera, nastanjena u selu Borčanima, u nahiji Duvno, koja je propojena mostarskom kadiluku, pristupila je časnom sudu i u prisutnosti nosioca ove isprave hadži-Mehmeda, sina Alije, nastanjenog u mahali Kanber-age u Mostaru, očitovala je ovo:

„Spomenuti hadži Mehmed bespravno drži moju bašću u mahali Ilići, koja mi je pripala od oca. Tražim da se po šerijatu (stvar) ispita i naredi da mi se povrati“

Prilikom saslušanja spomenuti hadži Mehmed je izjavio:

„Doista, spomenuta bašća bila je navedene Hafije. Međutim, imam dokaz da je Jusuf, koji je od šerijatskog suda postavljen za njenog vasiju prije dvadeset i četiri godine od ovog dokumenta, za što je dobio šerijatsko odobrenje, prodao spomenutu bašću na dražbi u svrhu isplate duga“

Kad je zatražen dokaz koji bi potvrdio istinitost njegovih navoda, korektni ljudi Jusuf halifa, mujezin, i Muharem-baša, radžil, pristupili su šerijatskom vijeću radi svjedočenja. Kad je zatraženo da posvjedoče, oni su rekli:

„Mi smo svjedoci i svjedočimo da je stvarno spomenuta bašća prodana na dražbi zbog duga“

Kad su dali izjavu pred šerijatskim sudom i pošto je ona primljena, donijeta je presuda da spomenuta bašća ostane u posjedu navedenog hadži-Mehmeda, a spomenuta Hafija je odbijena da se dalje spori.

Na traženje upisano je kako je riješeno.

Šuhud-ul-hal:

Abdi-beg đundi, Osman ćehaja, Ibrahim baždar, Ibrahim baša i drugi.

Spor oko vlasništva nad volom

(Povod pisanju ovog dokumenta) je ovo:

Zimija Jelenče, sin Ivankov, i njegov sin Vučeta iz sela Pribinovića, koje pripada mostarskom kadiluku, pred časnim šerijatskim sudom, u prisutnosti zimije Stipana, sina Pavla, nastanjenog u selu Pologu, očitovali su ovo:

„Prije izvjesnog vremena nestao je jedan naš vo, čije su noge i rogovi bili tanki, a glava šarena. Sad smo ga, međutim, našli među stokom spomenutog Stipana. Zahtijevam da se po šerijatu ispita i da se naredi da mi se vrati.“

Poslije saslušanja i poricanja, i nakon što su zatraženi svjedoci, Mehmed, sin Abdulaha, i Grgur, Sin Vida, pred šerijatskim sudom izjavili su ovo:

„Istina je da je spomenuti vo, koji ima navedena svojstva, vlasništvo spomenutog Jelenčeta. Mi o tome svjedočimo i to nam je poznato.“

Pošto su to izjavili, riješeno je da spomenuti vo pripada navedenoj dvojici. Na traženje upisano je u sidžil što je riješeno.

Šuhud-ul-hal:

Abdi-čelebi imam, Abdi-beg đundi, Mehmed, sin Huseina, Abdi-čelebi i Mustafa-baša

Utvrdjivanje krivične odgovornosti

Zimijka Jerina, nastanjena u Čapljini, koja pripada mostarskom kadiluku, pred sudom, u prisutnosti nosioca ovog dokumenta, Omera, sina Hasana, koji je nastanjen u selu Vihovićima, koje pripada mostarskom kadiluku, dala je ovu izjavu:

„Prije izvjesnog vremena zaklan je moj sin zimija Juraj, noću, u mojoj kući. Sumnjam na spomenutog Omera da ga je on zaklao. Zahtijevam da se sasluša po šerijatu i da se pravda zadovolji.“

Prilikom saslušanja Omer je izjavio:

„Ne dao bog, to je kleveta. Nisam ni pojma imao o tome kad me vojvoda uhvatio i poslije velikog mučenja poslao hercegovačkom valiji Jusuf-paši. Ja sam nedužno bio zlostavljan.“

Tužba je saslušana u prisutnosti valije, a kad je zatražen dokaz koji bi odgovarao navodima spomenute Jerine, ona nije mogla da dokaže navode tužbe, te je izdata šerijatska presuda kojom se Omer oslobađa optužbe.

Šuhud-ul-hal:

Oruč Sofi, Ahmed-beg đundi, Omer-beg Hizr, Abdi-beg đundi, Husrev-baša, Mehmed mlinar, Muharem, sin Velije i drugi

Preuzeto iz Mujić A. Muhamed „Sidžil mostarskog kadije“, Ljubljana 1987, str. 24, 42, 173-174